

5/VIII. ročník

kágečko

Redaktoři:

Anna Bartoňová
 Klára Bergmannová
 Adam Mensdorff-Pouilly
 Helena Prokopová
 Anežka Zezuláková
 Veronika Nejedlá
 Anežka Stupková
 Edita Bendová

Sazba:

Jan Slepíčka

Obálka:

Anna Bartoňová

Korektury:

Pavla Kroupová
 Michaela Ulrychová

Šéfredaktor:

Anna Bartoňová

3	úvodník
4	kalendář
5	ohlédnutí
6-7	soutěž
8-9	fejeton nefejeton
10-11	hropark
12	recenze
13-15	kaše
16	den maturanta
17	poezie
18	komiks
19	anketa

Nebudu zbytečně plýtvat větami, kterými nedočkavě obcházím horkou kaši. Chci Vás pozvat k tomu, abyste se přidali k nám do redakce. Roky mizí jeden za druhým rychle jako kousky čerstvě upečené nedělní buchty na stole a další generace se také pomalu ale jistě odebírá. Ale nevyvěšuji zde žádný inzerát:

Hledá se nadprůměrná osoba
 s věčným smyslem pro humor,
 vysoká alespoň 170 centimetrů, která má z češtiny
 jen jedničky a červené puntíky.

Zn. pouze hezkého vzezření.

Školní časopis je přeci o tom, že do něho přispívají *jakíkoliv* studenti! V požadavcích na redaktory nejsou žádné kruté podmínky. Nepotřebujete na to občanku, ani peníze. (Samozřejmě je-li někdo takový, či se shoduje s podmínkami „inzerátu“, necht' se určitě přidá též.) Chtěla jsem tím všim říct jen: *Nebojte se!*

Kágéčko je studentský časopis Křesťanského gymnázia, z jeho prodeje se financují drobná zlepšení v naší škole. V ruce držíte jeho 5. číslo pro školní rok 2014/2015. Děkujeme škole za tisk.

V prostorách školy můžete využít Wi-Fi, která byla pořízena z výdělků časopisu.

Název sítě: Skola Heslo: Cotojeokarina

E-mail: redakce.kg@seznam.cz

Březen 2015**Březen – na výstavu vlezem.****Baugruppe ist super!**

7. 2. – 3. 4. V Galerii Kvalitář se přijďte inspirovat stavbou domů či bytů v centrech měst, kterou navrhli sami jejich obyvatelé ve spolupráci s architekty.

Vize měst / 23. 2. – 20. 4. /

Milan Galia vystavuje kresby na půdě své domovské Katolické teologické fakulty UK v Dejvicích.

4 ULIČNÍCI 6. 3. – 30. 6. / Jilská 7a

Výstava pouličních fotografií 4 umělců zaznamenávajících nekonečné možnosti dějů v ulicích.

Malina / 17. 3. / MeetFactory

Dramatizace románu Ingeborg Bachmann (1926–1973), jedné z nejvýznamnějších spisovatelek německy psané literatury.

Národní pochod pro život / 21. 3. / Mariánské náměstí

Samotný pochod proti potratům nebo na podporu osamělých žen začíná po mši v kostele sv. Jiljí v 14:15.

Koncert orchestru Archioni Plus / 22. 3. / kostel sv. Rodiny.

Kouzelná flétna a další „pecky“ od W. A. Mozarta se rozezní pod taktovkou Michala Macourka v 17:00.

Plastic People a Zrní

24. 3. se v MeetFactory sejdou tyto hvězdy za účelem zajištění svobodného života pro vozíčkáře Marcela „Mácu“ Dufka.

Animace / 5. 4. / FAMU

Katedra animované tvorby slaví 25 let. Uvidíte nejlepší animované filmy a cvičení za posledních pět let.

Buchtiáda**Buchta píše o buchtách.**

Vše začalo před deseti měsíci, když se konal školní Majáles a pár našich akčnějších spolužáků vydražilo patent na Buchtiádu. Velice jim za to děkujeme.

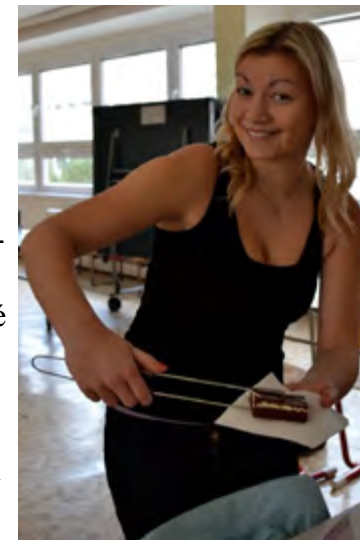
Nicméně k realizaci jako takové jsme se dostali až v pondělí 9. února. Většina letošní septimy si v tento den oblékla kuchařskou zástěru, rozpálila trouby a pomocí kuchařek se pomalu dala do díla. Samozřejmě tu byly jistě obavy o zdraví a zachování všech končetin, ale při úterním shledání všech zúčastněných bylo zjištěno, že všechny články prstů jsou v pořádku. Jen u Poláků potřebovali konzultaci s popaleninovým centrem...

A pak to přišlo. Po zazvonění na velkou přestávku se školní atrium doslova proměnila na Staroměstské náměstí ve vánočním čase plné hladových buchtýchivých studentů, a nejen jich. V závěru jsme byli svědky i soubojů o poslední kousky. Podle hesla „Kdo dřív přijde, ten dřív mele.“ je jasné, kdo se nasvačil.

Celkově jsme společnými silami vypekli 2 308 korun, které poputují do Afriky pro Akashe a Cresta – dva studenty, které naše škola podporuje v rámci projektu Adopce na dálku.

Nejen my ze septimy, kteří jsme získali poukaz na Buchtiádu, chceme pomoci adoptovaným dětem. Také sexta na Vánočním jarmarku rozjela svůj Fresh market a pokud se zadaří, budou mít všichni šanci ochutnat čerstvé džusy na podobné akci, jako byla Buchtiáda. Avšak touto případnou skutečností se pro nás stávají nejen potenciálními konkurenty, ale rozpoutali tím i válku ve školním potravinářském průmyslu!

PS: Recepty k dostání v septimě...

Nářky mateřštiny

Soutěž se již pomalu blíží k vyhodnocování. Proto, máte-li ještě nějaké záznamy o hrubkách, neváhejte je poslat na redakce@seznam.cz a soutěžit tak o cenu.

Rád bych tedy také přispěl jednou „pěknou“ pravopisnou chybou, která je zajímavá tím, že se vyskytla v samém „srdci české vzdělanosti“ - ve vestibulu staroslavného Karolina v hlavní budově Univerzity Karlovy. Tato tabule je součástí výstavy o Templetonově ceně, kterou nedávno obdržel prof. Halík. Ač na ostatních tabulích je název ceny správně, tj. velké pouze první písmeno, v samém nadpise té, jež vysvětluje, co to je vlastně za cenu, je „hrubka“, tedy obě velká písmena (pravopisně správně je název psán koneckonců i ve výkladovém textu této tabule).

Jan Martinek, student KTF UK

V Lounech 22. 12. 2014 přibližně okolo desáté dopoledne – šla jsem zrovna na nějaké dopolední nákupy a autobus s tím báječným nápisem, o kterém už jsem věděla víc jak půl roku, zrovna přijížděl, nemohla jsem odolat.

ThLic. Mgr. Lenka Jeřábková

Ústí nad Labem (přesněji Hrnčířská ulice) dne 8. 1. 2015 ve 13:59.
Lucie Vermach Drvotová

Já sem taky Čarlík

Asi jsem Čarlí. Také jste Charlie? Ano? Pak tedy je vaše matka bachyně, čtenáři. Jste Charlie a věřící, třeba husita, nebo žid? Pak já tvrdím, že Žižka, Prokop Holý i Jan Hus byli svoloč mizerná, nevzdělaná, tupá a prorok Eliáš měl schizofrenii a vy jste omezenci. Nesouhlasíte? Pak ale nejste Charlie...

Já přeci můžu říkat, co chci, mohu i kreslit, i kdybych to neuměl, mohu. Mohu klidně nakreslit celou vaši rodinu, včetně dědečka a babičky při orgiích za účasti všech vašich blízkých. Že je to nechutný nesmysl, že to nic nereflktuje a neprojevuje snahu o zlepšení, že to snad není pravda? No a co? Jste-li Charlie, pak jistě uznáte, že mám právo to tvrdit. Jest to přeci důkazem, že naše kultura je vyspělá a každému dává svobodu.

Ne, rozhodně nejsem kýmkoli, kdo tupí a haní bez vtipu a umu vše, co mu na mysl přijde, včetně Boha. Ne, nejsem někým, kdo tvrdí, že urážení je důkazem svobody naší kultury, která je proto svrchovaná. Ne, nejsem štváčem, jenž místo aby „s humorem odstříhával špinavý nehet z ruky tvořivé“, jenž podoben onomu křižáckému vojevůdci, kterému říkali: „Pane, v tom městě žijí i ženy a děti a mnozí dobří křesťané poutníci,“ rozhodl: „Pobijte je všechny, Pánbu si své věrné pozná!“, místo toho, aby tupce tupili a tím zbavovali nás zlořádu, tupě tupí cokoli. Pátral jsem dohromady asi dvě hodiny například po smyslu karikatury presidenta F. Hollanda jen tak stojícího s jistým údem odhaleným a věřte, či ne, ni náznakem nějaké politické narážky, nějakého jinotaje, odkazu, či glosy ukryté jsem nenalezl.

Přiznávám, tento článek je inspirován kázáním J. M. Monsignora Tomáše Halíka a hodinami náboženství s panem prof. Brzákem, a už slyším ty přivaly výtek na mou hlavu se sypajících, žeť páter Halík, „to je ten váš guru, co von řekne, z toho se můžete hned zbláznit...“ Proti těmto a podobným se ohrazuji tím, že nikdy jsem nechodil do kostela na kázání, která bych si pak troufl ještě rozpitvávat a hodnotit jejich útržky, „jak mi sednou“, ani k nejsv. Salvátoru nechodím pravidelně, leč jen občas.

Smí se tedy křesťan, a především katolík vůbec zvat někým, kdo s sebou nese čmáranku, na níž (a nyní vylíčím obrázek tak, jak namalo-

ván jest, bez oné mé opisnosti, a chce-li se kdokoli, třeba z profesorů na mne horšit, jsem připraven hájit se smyslem tohoto článku jako celku) Bůh Otec s vyplazeným jazykem zde prožívá coitus s Kristem, kterému samotnému se mezi hýždě cpe trojúhelník coby Bůh Duch svatý? V době, kdy zatěžko přiznat bylo církvi svaté, že Kristovo BohoLidství s sebou neslo například i úkony tělesné a že jestliže jedl a pil, musil zároveň i močit a defekovat, byla by kresba jistého Bavora, na níž Ukřižovaný ze krucifixu svého močí, možná i zbožným napomenutím Matce Církvi před heretickým oddělováním oněch dvou podstat. „Kristovo Lidství je v něm jako kapka medu v moři Božství,“ tvrdívalo se.

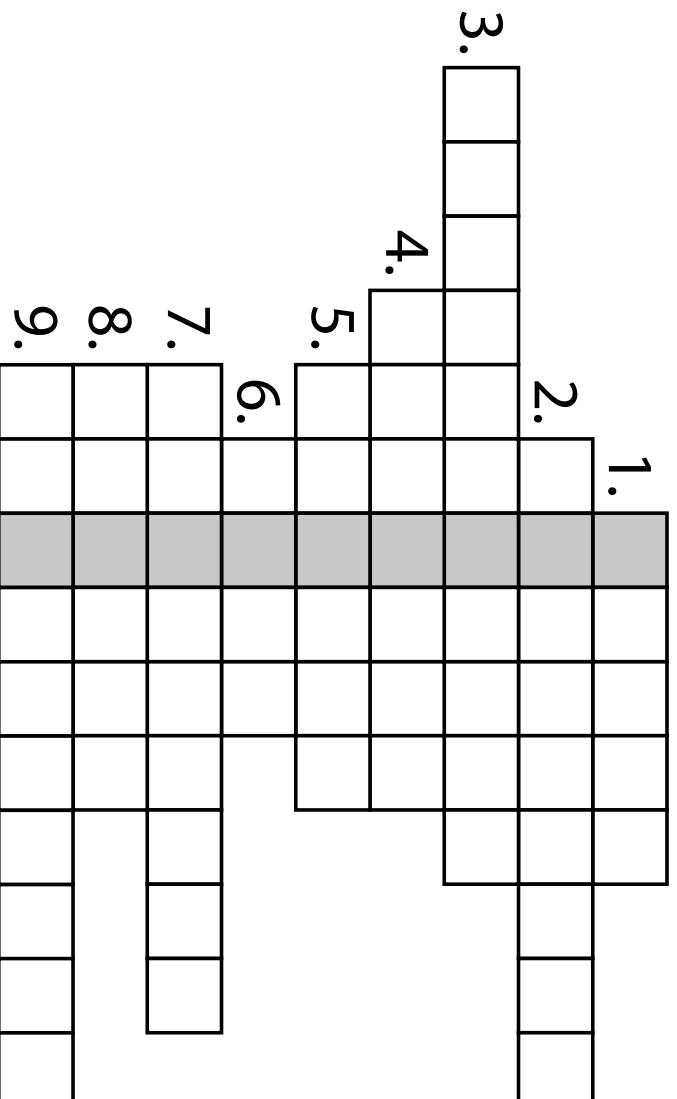
Byla-li teorie evoluce nepochopena a užita jen jako tupá forma boje proti církvi, byla-li kremace jen druhem vzdoru proti Bohu a ne pokorným přiznáním pomíjivosti lidské, neobohacovaly, ale tupily. Většina (sám jsem o jiné nezavádil, ale ponechávám presumpci nevinny) čmáraneč (neříkám karikatur), které útok vyvolaly, nekarikuje onu zkaženou část, jež didakticky neopracována fundamentalisticky kazí tvář celku. Nezesměšňuje ty, kteří nepochopili, ty, kteří si vykládají Písmo po svém, nýbrž Písmo samotné, což je i pro nás urážející. Málokdo si toho všimne, bratři a setry, ale Bůh Otec, JHVHe a Alláh je jeden a týž, jen podle jedněch je trojjediný, podle druhých bezdětný a třetí mu přisuzují za proroka Mohameda. Inu, velké Háčko je pořád velké Háčko, ať už mu říkáme, jak mu říkáme.

Adam Mensdorff-Pouilly, septima

1. Film *Vzhůru do ...*
2. Lékařský obor zabývající se nádorovými onemocněními.
3. Hlasování lidu ve starých Athénách za pomoci hliněných střepin.
4. Román od Ivana A. Gončarova nebo píseň od Tomáše Kluse.
5. Os.
6. Klidné místo uprostřed ruchu.
7. Člověk zabývající se studiem ptáků.
8. Hlavonožec příbuzný krakaticím.
9. Část mše, obětování.

11

10

O LÍNÉ BABIČCE

aneb Mé hledání knihy od O.

Čtu hodně a ráda, ale když jsem si uvědomila, že moje první knižní recenze bude na knihu začínající písmenem O, radost jsem neměla. Trochu zděšená jsem stála u své knihovny, hledala, ale nenašla. Nic naplat, musela jsem něco rychle sehnat a přečíst. Zapojila jsem do svého problému i rodinu, která se mi aktivně snažila pomoci. Nebylo však nic, co by mi úplně vyhovovalo. K mému překvapení vyřešila tento problém má mladší sestra. Doslova mě praštila danou knihou po hlavě a rozkázala mi: Čti, Helenko! Nezbyvalo tedy nic než poslechnout.

Knižní příběh *O líné babičce* je dílo z pera české autorky Aleny Kastnerové. Je to její první publikované dílo vydané roku 2011 nakladatelstvím Mladá Fronta (toto nakladatelství vydalo také její druhou a zatím poslední knihu *O nevydařeném dědečkovi*). Kniha má pouze 88 stran doplněných o ilustrace, které jsou zdařile provedené Jakubem Zichem. I přes to, že je dílo klasifikováno jako pohádka, je vhodné pro všechny generace, alespoň k pobavení. Děj se totiž točí kolem líné babičky, která si na stará kolena začne plnit své životní sny a touhy nastřádané za celý život.

Předně je skutečně nutné poukázat na to, že dílo je skutečně pohádkou. Musím ale říct, že jakmile jsem začala číst, nepřestala jsem. Přečíst celou knihu mi zabralo pouhou hodinu. Nebyla to však promarněná hodina, protože celý příběh má v sobě nejen spoustu legrace, ale i jisté poučení. Je však naprosto nereálný, obávám se. Samotná babička je podle mě hodně nereálnou postavou a vedlejší postavy na tom nejsou o moc lépe. Co ale určitě stojí za zmínku je, že konec knihy je totiž zakončen velice symbolicky skrytým významem.

Kniha se dočkala i divadelního podání, na které jsem měla tu čest jít. Ujalo se jí Divadlo v Dlouhé a zvláště postava babičky byla perfektně ztvárněna. Mohu tedy obojí vřele doporučit.

Helena Prokopová, II. ročník

Man On The Road

Dozvědět se o cizím životě více, je jako prožít ten svůj dvakrát.

Za velice neobvyklých okolností jsme se ocitly v Německu v Regensburgu. Naše pohledy při příchodu na náměstí upoutal podivuhodný muzikant hrající na flétnu. Rozhodly jsme se ho obdarovat čerstvým croissantem z nedaleké pekárny a ani jsme netušily, kam až to povede.

Jakmile jsme ho oslovily, nabídl nám, že nás vezme na své oblíbené místo. Udivilo nás, jak skvěle ovládal angličtinu. Šli jsme tedy na místo, které nám chtěl ukázat, s ním a jeho zavazadlem. Byl to nákupní vozík, zhmotňující celý jeho život, který nám pomalu objasňoval. Když zjistil, že jsme z Česka, rozmluvil se o tom, jak cestuje. První příběh, který jsme vyslechly, byl, jak se na kole vydal do Čech na horu Klínovec. To nás poprvé upozornilo na jeho vztah k přírodě. Tím, že detailně popisoval horský vzduch, jednotlivé sněhové vločky, lesy a to, jak se v přírodě cítí volný.

Jeho výlet nabral rychlý spád poté, co chtěl v nedaleké vesničce blízko Teplic ukázat své nadšení ze života veřejným hraním na flétnu. To se ovšem nelíbilo tamější policii. Jeho obhajoba nebyla pochopena, protože jediný světový jazyk, který Češi v té době

uměli, byla ruština, a tu on neovládal. Ke konci vyprávění tohoto příběhu jsme vešli do parku zalitého slunečním svitem. Očima jsme visely na jeho vyprávějících ústech, když najednou řekl: „Koukněte na ty stromy a nebe, nekoukejte se na mě, já nejsem zajímavý.“ Avšak v našich očích byl neuvěřitelný. Připomínal postavičku z Pána prstenů. Jeho oči byly pronikavě modré a hluboko posazené ve tváři. Ústa úplně zakrýval plnovous, který byl, stejně jako vlasy, bílo-hnědý. Na slunci působil trochu jako zlatý. Ta zářící barva ho celého vystihovala. I přes své roztrhané oblečení působil velmi čistě. Neustále mluvil o svobodě, která z něj číselna a pro kterou jedinou žil.

Došli jsme do parku s fontánou a před ni se posadili. Jeho život začal roku 1952, kdy se narodil. Kde? Na tuto otázku nám odpověděl: „I am from far away.“ Jeho otec se narodil za ruské revoluce kolem roku 1910

a zemřel v nedávném roce 2003. O matce tolik nemluvil, jen že byla mladá a měl ji moc rád. Sourozencem mu byla pouze mladší sestra, s kterou vyrůstal a v mládí v něm měla ochranu a podporu. Ani my jsme pro něj nebyly úplně nezajímavé. A tak, když zjistil, že nám je šestnáct, začal vyprávět, jak když byl v našem věku, podnikl cestu ze Švédska do Španělska.

Jak jsme se dále dozvěděly, rodinu nikdy nezaložil. Vyprávěl pouze o jedné dívce ve svém životě. Miloval

ji v roce 1976, kdy mu bylo 24 let. V té době přes ni našel cestu k hudbě. A to k hudbě folkové. Jeho cesta k folku byla delší. Od třinácti let se pohupoval v rytmu populární hudby na diskotékách. Ale čím lépe uměl anglicky, tím víc chápal smysl písniček a také zjišťoval, že populární hudba není to pravé. Teprve gramofonové desky folkových písní ho uchvátily tak, že je dokázal poslouchat celé hodiny a dny. To ale zničilo jeho vztah k osobě, kterou miloval.

Možná smutek, možná touha přijít na jiné myšlenky ho přivedly na cestu do Asie. Z tohoto příběhu známe pouze smutný konec. Ztratil další jím milovanou osobu – sestru. I když byla první nejbližší osobou, se kterou se po návratu setkal, odmítla mu dát místo vedle sebe.

Na všem tomto cestování nás udivilo jedno. Jak se všude domluvil? Chvilí jsme z něj dostávaly, kolika jazyky že to vlastně mluví. A odměnil nás dalším příběhem. Jak byl ve Francii v Paříži, kde pracoval v továrně až 14 hodin denně. Vyprávění zakončil větou: „Je parle francais.“ Francouzštinu vzápětí vystřídala italština, na kterou jsme však my byly krátké.

Času už nám moc nezbývalo, a tak jsme se chtěly rozloučit. To se ale neobešlo bez dalšího překvapení. Vytáhl blok s tím, že nás ještě musí namalovat, než odejdeme. Potom nám ho ukázal a my s úžasem našly poklad. Byla tam jím znázorněná místa, kde byl, a lidé, s kterými se na daných místech setkal. U každého obrázku měl zaznamenáno místo, datum a svou určitou myšlenku. Na oplátku za naše portréty chtěl mít i svůj od nás. Po dokreslení jsme se rozloučily a slíbily, že mu napíšeme do Stockholmu, kam se chystá za svým kamarádem.

Dopsal nám ještě adresu a my odcházely s pocitem, že jsme poznaly úžasného člověka, který nám dovolil nahlédnout do svého života. Jeho osobní příběh stojí za zamýšlení a v mnohém může být inspirativní pro každého z nás. On žije naplno.

Jmenuje se TOM.

Veronika Nejedlá a Anežka Stupková, III. ročník

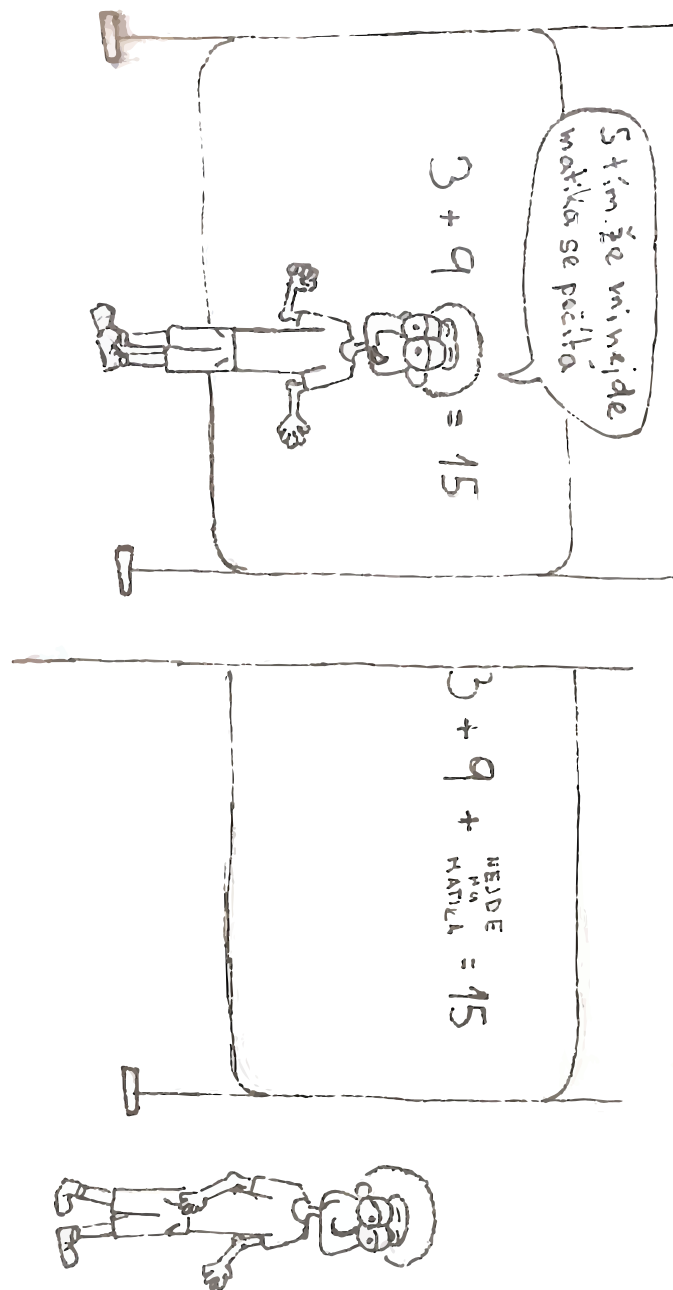
„Na tohle nemám čas. Protože maturuji.“

O čem přemýšlí básníci?

O čem přemýšlí básníci?
O touze snad a lásce nespící.
O marnosti v nočních modlitbách.
O smutných hlasech v temnotách.
O duze možná a marné naději.
O tom, kým by byli raději.
O lesních loukách a romantice.
O nočních múrách a své poetice.
O tichu a klidu v pustém životě.
O neexistující lidské dobrotě.
O válkách a častém utrpení.
O zbytečnosti a pouhém snění.
Přemýšlí často, maj bolavá srdce,
važte si toho, co tvoří jejich ruce.

Helena Prokopová, II. ročník

Anežka Zezuláková, IV. ročník

Plastelína, černá díra, kousek vína.

Co je ale okarina?

Karel Franěk, prima: „Zelenina, která vypadá jako cuketa.“

Matěj Polák, IV. ročník: „Mně se vybaví okurka, co tančí.“

Magdalena Chrástecká, septima: „Jméno ženy, která se narodila v okolí Rýna.“

Michal Andreas, prima: „To bude strunný nástroj. A hraje se na něj asi jako na harfu.“

Někteří byli svými odpověďmi celkem blízko, jiní zas na míle daleko. Ale nyní už budete vědět, že okarina je hudební nástroj z pálené hlíny, který sice svým tvarem může připomínat střelnou zbraň ze Stargate, ale hraje se na něj jako na flétnu a původně se používal na uklidnění dobytka.

